

မိမိရဲ

လူနှင့် ဘူတိုင်းဟာသများ

ရယ်သံကို စားမြုံ့ပြန်သူနှင့် တွေ့ဆုံခြင်း

လောကတွင် ရှိသော သတ္တဝါများ အနက် လူသည် ရယ်တတ်သော၊ ရယ်နိုင်သောသတ္တဝါ ဖြစ်သည် ။ လူနှင့် တိရစ္ဆာန်တို့ ၏ အဓိက ကွာခြားသော အချက်မှာ လည်း ထိုအချက်သာ ဖြစ်၏။ တိရစ္ဆာန်များ သည် နာကျင်သည့်အခါ အော်ဟစ်နိုင်သော်လည်း ပျော်ရွှင်သည့်အခါ အမူအရာပြရုံမှ လွဲ၍ အသံထွက်ကာ မရယ်မောနိုင်ကြချေ။ ထို့ကြောင့် ရိုးသားသော ပျော်ရွှင်မှုတစ်ရပ်နှင့် တွေ့သောအခါ အသံထွက်၍ အားရပါးရ ရယ်မောခြင်းကို လူတစ်ယောက်၏ ရပိုင်ခွင့်အဖြစ် တိတိကျကျ လုပ်ရန် သင့်ပါသည် ။

ရယ်မောပျော်ရွှင်ခြင်းကို စတင် ကြုံတွေ့ကြရသည့်အခါ ထိန်းချုပ်တတ်သော သတ္တဝါမှာ မိန်းကလေးများ ဖြစ်ကြသည် ။ ထိုသို့ ထိန်းချုပ်ခြင်းမှာ လည်း ရယ်ခြင်းနှင့်ပတ်သက်၍ သူတို့ ၏ အလှအပ၊ စာရိတ္တအပေါ်တွင် ဆုံးဖြတ်ထားသော အချက်အလက်များ ရှိနေသောကြောင့်ပင် ဖြစ်သည် ။ အသံကျယ်ကျယ်ဖြင့် အားရပါးရ ရယ်မောလျှင် မိန်းမကောင်း မဟုတ်ဟု သူတို့ ဆုံးမခံထားရသောကြောင့်သာ ဖြစ်သည် ။ သာမန်ရယ်စရာနှင့် တွေ့လျှင် မိန်းကလေးများ ပြုံးတတ်ကြ၏။ တော်တော်ရယ်ရသော ကိစ္စနှင့်တွေ့လျှင် တခစ်ခစ် အသံပေးသည် ။ လုံးဝ ထိန်းချုပ်မရနိုင်သော ရယ်စရာနှင့်တွေ့လျှင်ကား မိန်းကလေးများ မျက်နှာလွှဲသွားတတ်ကြ၏။

သို့သော စိတ်ချရသောသူ၊ အခြေအနေနှင့် ပတ်ဝန်းကျင်ကို တွေ့လျှင်မူ မိန်းကလေးများကပင် ရယ်စရာ၊ ပျော်စရာတွေ ပြောစမ်းပါဟု တောင်းဆိုတတ်သူများမှာ လည်း (ကျွန်တော့်အတွေ့အကြုံအရ) မိန်းကလေးများ ပင် ဖြစ်ပါသည်။ ။

တစ်ခါက ဘတ်စ်ကား တစ်စီးပေါ်တွင် (ကျွန်တော် တက္ကသိုလ်မှ ပြန်လာတုန်း) ထိုင်ခုံတွင် အတူထိုင်ရသော ကျောင်းသူသည် ကျွန်တော့်နံဘေးမှ ခပ်ငြိမ်ငြိမ် ထိုင်နေလျက် ပါ လာပြီးမှ ရှေ့ကို စိုက်ကြည့်ကာ တစ်ခုခုကို စဉ်းစားရင်း ပထမပြုံးသည်။ ။ နောက် ‘ခစ်’ခနဲ ရယ်၏။ နောက် ခါးကိုကော့၍ အူထဲမှ ခုန်ထွက်လာသော ရယ်သံကို မထိန်းနိုင်ဘဲ သုံးလေး ချက် ခစ်သည်။ ။ နောက်မှ သတိရ၍ ကျွန်တော့်ကို လှမ်းကြည့်ကာ ပြုံးသည်။ ။

သူ့အကြည့်ကြောင့် ကျွန်တော် ကြောင်သွား၏။ ထိုကျောင်းသူရှေ့မှ ဘာများ ရယ်စရာ ရှိနေသလဲဟု ရှာသည်။ ။ ဘတ်စ်ကားပေါ်မှာ ရပ်လျက် စီးနေကြသူတွေထဲမှာ ဘာရယ်စရာမှ မတွေ့။ ဘာအဖြစ်အပျက်မှ လည်း မရှိ။ ထိုကျောင်းသူထံမှ တခစ်ခစ် တအစ်အစ် ရယ်သံ လေးငါးခွန်း ထပ်ထွက်လာပြန်၏။ ဗုဒ္ဓေါ၊ အကြောင်းမဲ့တော့ ဒီမိန်းကလေး မရယ်တန်ရာ၊ မိန်းကလေးများ သည် အကြောင်းမဲ့ ရယ်လေ့မရှိကြကြောင်း ကျွန်တော် ကောင်းကောင်း သိပါသည်။ ။ အကြောင်း ရှိရှိမရှိမည်။ ထိုမိန်းကလေးက ရယ်အပြီး ကျွန်တော့်ကို ခိုးကြည့်ကာ ဒုတိယအကြိမ် ကြုံရပြန်၏။ ပြဿနာပါလား။ ကျွန်တော် ဘာရယ်စရာ ဖြစ်နေသလဲ။

သတိနှင့် ကျွန်တော့်ကိုယ် ကျွန်တော် လေ့လာသည်။ ။ ဘာလွဲမှားမှုမှ မရှိပါ။ ထိုစဉ် မိန်းကလေးက ခါးကလေးကိုကုန်း၊ မျက်နှာကို လက်ဝါးနှင့်အုပ်ကာ ခွီးခွီးဟု အားရပါးရ ရယ်လေသည်။ ။ သူ့ရယ်သံက ကျွန်

တောင့်မျက်နှာကို လက်ပစ်ပုံးနှင့် ထုသလို ဖြစ်နေကာ ကျောကုန်းက ယားသလို၊ ဗိုက်က ယားသလို ဖြစ်လာခဲ့၏။ ကျွန်တော် ဘာဖြစ်နေပြီလဲ ၊ ကျွန်တော် မနေနိုင်တော့။ ခါးကုန်းက ရယ်နေသော ကောင်မလေးကို လက်တို့ ကာ မေးရ၏။

"ဒီမှာ ကျွန်တော် ဘာဖြစ်လို့ လဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ ရယ်တာလဲဗျ"

ကျွန်တော် အသံဆုံးတော့ ထိုမိန်းကလေးက အရယ်ရပ်ကာ ကျွန်တော့်ကို ဒေါသနှင့် လှည့်ကာ ကြည့်၏။ ပြီးတော့ လေသံမာမာနှင့် ကျွန်တော့်ကို ပြန်မေးသည် ။

"ဘာလဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ လဲ"

" မဟုတ်ဘူး လေ၊ ခင်ဗျား ဘာဖြစ်လို့ ရယ်တာလဲ။ ကျွန်တော့်ကို ကြည့်ပြီး"

"ဘာ ငါ့ဘာသာရယ်တာ နင်နဲ့ ဘာဆိုင်လဲ။ ဘာလာကြောင်တာလဲ"

သူပြန်ပြောသည့် စကားကြောင့် ကျွန်တော် တော်တော် အခက်တွေ့သွား၏။ ပြဿနာက စပြီ။ သို့သော် ဘာဖြစ်လို့ ၊ ဘာဖြစ်တယ် ဟူသော ပြဿနာကို သူရော ကျွန်တော်ရော မသိကြ။ တစ်ခုခုက လွဲနေခဲ့၏။

" မဟုတ်ဘူး လေ။ ခင်ဗျားက ဘာဖြစ်လို့ ရယ်တာလဲ"

"ငါ့ဘာသာ ဘာရယ်ရယ်ပေါ့။ နင်နဲ့ ဘာဆိုင်လို့ လဲ"

"ဒါဆို ခင်ဗျားက ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်တော့်ကို ကြည့်ရယ်တာလဲ"

ကျွန်တော့်စကားကြောင့် သူ တော်တော် ဒေါသထွက်သွားပုံရ၏။

"ဘာမှ မဆိုင်ဘူး။ ငါ့ဘာသာ မနက်က ကျောင်းမှာ ဖြစ်တာကို တွေးပြီး ရယ်တာ၊ နင်နဲ့ ဘာမှ မဆိုင်ဘူး"

သူ့စကားကြောင့် ကျွန်တော်လည်း သူ့ကို အားနာ၊ သတိထားလွန်းသော ကိုယ့်ဘာသာ ရှက်ကာ အသာငြိမ်နေလိုက်ရ၏။ သူ့ပြောစကားကြောင့် ဖြစ်သွားသည့် ပြဿနာကို ကျွန်တော် သဘောပေါက်သွားခဲ့ပါသည်။ ။ သူမ မနက်က ကျောင်းတော်ထဲမှာ တော်တော် ရယ်စရာကောင်းခဲ့သော အဖြစ်တစ်ခုကို ကြုံခဲ့ရလို့ ဖြစ်မည်။ အဲဒီတုန်းက ထိုအဖြစ်ကို ဣန္ဒြေ အရ မရယ်ခဲ့ဘဲ ကားပေါ်ရောက်မှ ပြန်စဉ်းစားကာ တွေးပြီးရယ်ခြင်း ဖြစ်လိမ့်မည်။

ဘေးပတ်ဝန်းကျင်မှ သူ့ရယ်သံကို ကြား၊ မကြား ကျွန်တော့်ကို လေ့လာခြင်း ဖြစ်၏။ ဒါကို ကျွန်တော်က မလုံခြုံခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ ။ ဆက်မရယ်နိုင်တော့ခြင်းကို ဒေါပွခြင်း၊ သူ့ဘာသာ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ရယ်နေတာကို ကျွန်တော်က ကြည့်ကာ သိသွားသည့်အတွက် ရှက်ခြင်းတို့ကြောင့် မကျေမနပ်ဖြစ်ကာ မျက်နှာကို မာတင်းထားရင်း...

"ဘယ်လိုကောင်လဲ မသိဘူး။ ရူးနေသလား မသိဘူး။ ကြောင်တောင်တောင်နဲ့၊ ရုပ်ကိုက.. ဟုတ်တယ်။ သူနဲ့ ဘာဆိုလဲ"

စသည် ဖြင့် မကျေမနပ်ဖြစ်ကာ ပြောနေသဖြင့် ကျွန်တော့်မှာ ရထားသည့်နေရာကို ထားကာ ထွက်ပြေးဖို့ အထိ စဉ်းစားမိခဲ့ရဖူးသည်။ ။

တကယ်တော့ မနက်က တွေ့ရသော ရယ်စရာကို မနက်မှာ ရယ်လိုက်ခြင်းသည် အကောင်းဆုံးသာ ဖြစ်ပါသည်။ ။ သို့မဟုတ် လူများကိုသာ ရယ်ချင်ပြီး ကိုယ်တိုင် အရယ်ခံရမှာ ကို ရှက်တတ်လျှင် လုံခြုံစိတ်ချရသော အိမ်ခန်းထဲရောက်မှ ပြန်တွေးကာ အရယ် စားမြို့ပြန်သင့်သည်။ ။ အဲဒါမှ မဟုတ်လျှင်တော့ ကျွန်တော်မေးသည့် အခါတွင် ဘာမှ ရှက်နေစရာမလိုဘဲ သူမတွေ့ခဲ့သော မနက်က ရယ်စရာကို ပြန်ပြောကာ ကျွန်တော်နှင့်အတူ အားရပါးရ ရယ်လိုက်ဖို့ ကောင်းသည်။ ။

အခုတော့ ဘာမှန်းမသိဘဲ သူနှင့် ကျွန်တော် တစ်ယောက်နှင့်တစ်
ယောက် ရန်သူတွေဖြစ်ကာ စိတ်ဆင်းရဲစွာဖြင့် ကားစီးလာကြရ၏။

ထိုအဖြစ်ကို အခုထိ ကျွန်တော် မှတ်မိနေမိသည် ။ ထို ရယ်စရာကို
စားမြို့ပြန်သည့် ကျောင်းသူနှင့် ကျွန်တော် ထပ်မဆိုတော့ပါ။ (ဆရာသ
စ္စာနီက လူလောကသည် ဖတ်ကောင်းအောင် ရေးထားသည့် ဝတ္ထုဇာတ်
လမ်း မဟုတ် ဆိုသည့်စကားကြောင့် မဆိုကြပုံ ပေါ်သည် ။)

ထို့ကြောင့် မိန်းကလေးများ သည် ရယ်စရာကိုတွေ့လျှင် သူငယ်ချင်း
တစ်ယောက်ကို တွေ့သလို တွေ့သည့်နေရာတွင် ပင် ပွင့်လင်းရိုးသားစွာ
ရယ်သင့်ပါသည် ။ ရယ်သံကြောင့် ဣန္ဒြေသိက္ခာ ထိခိုက်မသွားနိုင်ပါ။ ရ
ယ်သည့်အခါတွင် လူသည် အလှဆုံး သတ္တဝါဖြစ်သည် ။ ။

သဘင်အနုပညာ ဂျာနယ် ၄၇

ဦးငုံးမင်း

ကျွန်တော် လွန်ခဲ့သည့် (၁၀)နှစ်ခန့်က အစိုးရဝန်ထမ်း လုပ်ခဲ့ဖူးသည်။ ။ လွယ်လွယ်ကူကူ စာရေးဟု ပင် ပြောရမည်ဖြစ်သော်လည်း ကျွန်တော်က ရပ်ကွက် စာရေးတစ်ယောက်ပင် ဖြစ်သည်။ ။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော် အလုပ်က တခြားရုံးစာရေးတွေလို မနက် (၈) နာရီ ရှိုးစမိုးနှင့် ထမင်းချိုင့်ကလေး ကိုင်ကာ ရုံးသို့ ပြေးရသော စာရေးမျိုးမဟုတ်။ ည (၇) နာရီတွင် ဖွင့်သော ရပ်ကွက် (ရဝတ) ရုံး (ယခု ရယက ရုံး) သို့သွားကာ ညရုံးပိတ်ချိန် (၉) နာရီ (၁၀) နာရီခန့်မှ ပြန်ရသော စာရေးဖြစ်သည်။ ။

ကျွန်တော် တာဝန်ကျသည့် ရပ်ကွက်က သင်္ဃန်းကျွန်း မြို့နယ်အတွင်းရှိ ရန်အောင် ရပ်ကွက်မှာ ဖြစ်သည်။ ။ ကျွန်တော် တာဝန်ကျသည့် ရန်အောင် ရပ်ကွက်သည် မင်းသား ရန်အောင်လို ခွဲခွဲချောချောကြီး မဟုတ်၊ သင်္ဃန်းကျွန်း ဘူတာနှင့် (၃၉) ကားကြီးဂိတ် နံဘေးနားတွင် ရှိသော ရပ်ကွက်ကလေးသာ ဖြစ်သည်။ ။

ရပ်ကွက်အတွင်းရှိ လူများက ရုံးအလုပ်လုပ်သူ ဦးရေ နည်းနည်း၊ ဘူတာနှင့် ကားဂိတ်တို့ ၏ လူစည်ကားမှုကို အကြောင်းပြုကာ ရောင်းဝယ်ကြသူတို့ သာ များ သည်။ ။ ထိုဘူတာနံဘေးရှိ ဈေးနှင့် သင်္ဃန်းကျွန်းဈေးကြီး ဆက်နေသဖြင့် ဈေးသည် အများ စုမှာ ကျွန်တော့် ရပ်ကွက်ကလေးထဲမှာ ရှိကြသည်။ ။ လက်လုပ်လက်စား ရောင်းဝယ်စားကြသည့် လူများ နေထိုင်သည့် ရပ်ကွက်ဖြစ်သည့် အားလျော်စွာ ညဘက် ရ

ပ်ကွက်ရုံးခန်းတွင် တက်လာကြသည့် ပြဿနာတွေကလည်း မကြားဖူးသည့် ပြဿနာ မယုံနိုင်စရာပြဿနာမျိုး ဖြစ်သည်။ ။

ဟိုဘက်အိမ်က အုန်းပင် ဒီဘက်အိမ်ထဲ ကိုင်းတဲ့ ပြဿနာ၊ တစ်ခြံတည်းနေကြရာမှာ ခြံစည်းရိုးကို ပိတ်ပစ်လိုက်သဖြင့် တစ်ဖက်အိမ်မှ အိမ်သာသွားလို့ မရတဲ့ ပြဿနာ၊ ကလေးချင်း ပြဿနာဖြစ်ပြီး တစ်ဖက်အိမ်မှ ကက်ဆက်သီချင်းကို စောင်းဖွင့်သည့် ပြဿနာ၊ ချီတီစုကြသည့် ပြဿနာ စသည့်ပြဿနာများ ၊ ဧည့်စာရင်းတိုင်သူများ ၊ ထောက်ခံစာတောင်းသူများ နှင့် ကျွန်တော့် ရန်အောင်ရပ်ကွက်ရုံးခန်းသည် မီးတထိန်ထိန် အမြဲတမ်းရှိနေတတ်ပါသည်။ ။

ရပ်ကွက်အတွင်းရှိ ဖြစ်ပေါ်သည့် ပြဿနာများကို ရပ်ကွက်တွင်းမှ လူကြီးများက ပြေလည်အောင်၊ ကျေနပ်အောင် ဖြေရှင်းပေးကြရ၏။ တစ်ရပ်ကွက်တည်း နေကြသူများ ဖြစ်သဖြင့် တစ်ယောက်အကြောင်း တစ်ယောက်သိကာ တစ်ခါတစ်ခါ ဖြေရှင်းရလွယ်သော်လည်း တစ်ခါတစ်ရံ အကြောင်း သိနေကြသည့်အတွက် ဖြေရှင်းရခက်သည် များ လည်း ရှိပါသည်။ ။ ကျွန်တော် စာရေးလုပ်ခါစက ရပ်ကွက်လူကြီးတစ်ဦးနှင့် ကြုံဖူးသည်။ ။ အသက် (၅၀) ခန့်ရှိပြီး ခပ်ပိန်ပိန်၊ အမြဲ စိုးရိမ် ပူပန်နေတတ်၏။ ရပ်ကွက်လူကြီး စဖြစ်ပြီး တစ်ပတ်လောက်အထိ ပြဿနာသေးသေးလေးတွေနှင့်သာ ကြုံရသည်။ ။ (၁၀)ရက်ခန့်လောက်မှာ ပြဿနာတစ်ခု တက်သည်။ ။ တက်သည့် ပြဿနာကလည်း အနည်းငယ် ထူးဆန်း၏။

မီးသွေးထည့်ကာ တိုက်ရသော ကြေးမီးပူ ပြဿနာဖြစ်သည်။ ။ မီးပူငှား၍ တိုက်ပြီး ပြန်အပေးမှာ ပြဿနာတက်ကြခြင်း ဖြစ်လေ၏။ မီးပူငှားသူက ပြန်ပေးသော မီးပူသည် သူ့မီးပူမဟုတ်၊ သူ့မီးပူက အကြီးဖြစ်ပြီး ပြန်ပေးသော မီးပူက အသေးဖြစ်နေသည် ဟု စွပ်စွဲသည်

။ ငှားတိုက်သူကလည်း သူငှားကတည်းက ထိုမီးပူပါဟု ပြောသဖြင့် ရုံးခန်းသို့ ရောက်လာကြခြင်း ဖြစ်သည် ။ ဘယ်လိုဖြေရှင်းရမှန်း မသိ။ ကျွန်တော်တင် မဟုတ်၊ မဟော်သဓာတို့ ဦးပေါ်ဦးတို့ ၊ ခိုင်ဖုန်းတရားသူကြီးတို့ ပင်လျှင် ခေါင်းကိုက်နိုင်သော ပြဿနာမျိုးဖြစ်သည် ။ ရပ်ကွက်လူကြီး အသစ်ကို စိန်ခေါ်လိုက်သော ပြဿနာလည်း ဖြစ်သည် ။

ကျွန်တော်တို့ ရပ်ကွက်လူကြီးက နှစ်ဖက်စလုံးကို စစ်မေး မေးသည် ။ နှစ်ဖက်စလုံးကလည်း အကြီးအသေးသာ တွင် တွင် ပြော၏။ ဒီမှာ တင် ကျွန်တော်တို့ ရပ်ကွက်လူကြီးက ပြောသည် ။

"ဒီလိုရှိတယ်ကွ ဒီကိစ္စရဲ့ အခြေခံဟာ သစ္စာတရားပဲ။ သစ္စာတရား ပျက်တဲ့ အခါ ဒီလိုပြဿနာမျိုးတွေ တက်နေမှာ ပဲ။ ကျုပ်တို့ မြတ်စွာဘုရား လေးအချေနဲ့ ကမ္ဘာတစ်သိန်း ပါရမီဖြည့်စဉ်တုန်းက ငုံးမင်းဘဝ ရောက်ခဲ့ဖူးတယ် "

ဘုရားဆိုသဖြင့် ပြဿနာ တက်နေကြသူ နှစ်ယောက်စလုံး တော်တော် ငြိမ်သွားကြသည် ။ ငုံးမင်းဇာတ်နဲ့ ကြေးမီးပူ အကြီး အသေး၊ ဘယ်လို ဖြေရှင်းပေးမလဲဆိုတာ ကျွန်တော် စိတ်ဝင်စားသွား၏။

"ဘုရားအလောင်း ငုံးမင်းရှိတဲ့ တောကြီး မီးလောင်သွားတဲ့ အခါ ငုံးမင်းက သစ္စာပြုတယ်။ သူ့ကို မိဘနှစ်ပါးက စွန့်ပစ်သွားတာ မှန်ပါတယ် ။ သူ့မှာ ပျံနိုင်တဲ့ အမွှေးအတောင် မစုံတာလည်း မှန်ပါတယ်။ စသဖြင့် ပေါ့ကွာ ငုံးမင်းရဲ့ သစ္စာတွေပေါ့။ အဲဒီမှာ တောမီးက ငုံးမင်းကို မလောင်ဘဲ ရှောင်သွားသတဲ့ "

ပြဿနာတက်နေသော နှစ်ဖက်လူတွေမှာ လည်း ဘာမှန်းမသိဘဲ အူကြောင်ကြောင်နှင့် နားထောင်နေကြရ၏။ သူဘာဆက်ပြောမည်ကိုလ

ညင်း ဘယ်သူမှ မသိကြ။ ကျွန်တော်တို့ ရပ်ကွက်လူကြီးက ခဏနားပြီး ကြေးမီးပူကို ကိုင်ကြည့်ပြန်သည်။ ။

"ကဲ ဒီတော့.. ငါတို့ မှာ အဲဒီသစ္စာကို နမူနာယူကြရမယ်။ ငါမေးတဲ့ မေးခွန်းကို အဲဒီသစ္စာနဲ့ ဖြေ။ ကဲ... မလှသိန်း နင် သူ့ကိုငှားတာ ဒီမီးပူပဲ မဟုတ်လား"

" မဟုတ်ဘူး လုံးဝ မဟုတ်ဘူး ၊ ကျွန်မ မီးပူကအကြီး ကြေးနှစ်ပိ သာ နီးပါးရှိတယ် ဒီအသေး မဟုတ်ဘူး "

"ဟုတ်ပြီ... ကဲ.. ဌေးဌေး၊ ငါတို့ သူ့သစ္စာကို ယုံရမယ်။ နင် သူ့ဆီက ငှားတာ ဒီမီးပူ မဟုတ်ဘူး ဆိုတာပဲ ပြောတော့"

"ဘာလို့ မဟုတ်ရမှာ လဲ ကျွန်မက သူ့ထက်တောင် ပိုသစ္စာပြလို့ ရ သေးတယ်။ တစ်အိမ်သားလုံး XXXXX ပြီး ဒုက္ခရောက်ရပါစေရဲ့ ။ ဟဲ့. . လှသိန်း နင်မယုတ်မာနဲ့ .. အလျော် မပြောနဲ့ ငါ့ဆီက ခဲတစ်လုံးတောင် မရဘူး မှတ်..."

ငုံးမင်း ဇာတ်လမ်းလည်း ဘာမှ မတတ်နိုင်။ သူတစ်ခွန်း ကိုယ်တစ်ခွန်းနဲ့ စကားထဲများကြသဖြင့် ဆူညံနေပြီးမှ နောက် အဖွဲ့ဝင်တစ်ယောက်က 'ဒါ ရုံးခန်း၊ ဇရပ် မဟုတ်ဘူး ' ဘာညာ အော်သဖြင့် တိတ်သွားကြသည် ။ နောက်တော့ ထိုပြဿနာ ပြေလည်သွားပါသည် ။ ငုံးမင်း ဇာတ်ကြောင့်တော့ မဟုတ် နောက်အဖွဲ့ဝင်တစ်ယောက်က ပြဿနာဖြစ်သော လမ်းထဲမှ အပေါင်ခံသော မိန်းမကို ခေါ်လာကာ မေးပြီး ထိုမီးပူ အသေးသာ ဖြစ်ကြောင်း သူ့ဆီမှာ မကြာခဏ ပေါင်ဖူးကြောင်း ထောက်ခံချက်ဖြင့် ပြဿနာပြီးသွားခြင်း ဖြစ်သည် ။ သို့သော် ကျွန်တော် နားမလည်။ ကျွန်တော်တို့ လူကြီးက ဘာကြောင့် ငုံးမင်းဇာတ်ကို ခင်းရသလဲ ဟု မေးကြည့်မိသည်။ ။

"မသိဘူးကွ၊ သူ့စိတ်ထဲမှာ ရှိတာပြောပြီး ရှင်းတာနေမှာ ပေါ့"

ဟူသော အဖြေသာ ရ၏။ သို့သော် နောက်ညများ တွင် အိမ်ရှင် အိမ်
ငှားရန်ဖြစ်သည့်ကိစ္စ၊ ဖရဲသီးခိုးသည့် ပြဿနာ၊ ဘူတာဈေးမှ ငါးအ
လေးခိုးသည့်ကိစ္စ၊ များ လှစွာသော ပြဿနာများ လာသည့်အခါတွင် လ
ည်း ကျွန်တော်တို့ လူကြီးက 'ငုံးမင်းကလေးဟာ'ဟု အစချီပြီး ပြဿနာ
မရှင်းခင် ငုံးမင်းဇာတ်ကို ဟောလေ့ရှိသည် ။ ငုံးမင်းလို သစ္စာ ရှိရမည်။
ငုံးမင်း စကားကို တန်ဖိုးထားရမည် စသဖြင့် ပြောလေ့ရှိ၏။ ကျွန်တော်
တို့ ပထမ အံ့သြကြသည် ။ နောက်တော့ သူပြဿနာ ရှင်းလျှင် ထိုအသံ
ကို ကြားရဖန်များ လာသဖြင့် ထုံးစံအတိုင်း ကျွန်တော်တို့ လူကြီးနာမ
ည် ဦးငုံးမင်း ဖြစ်သွား၏။ သူငုံးမင်းဇာတ်ကိုလည်း တစ်ရပ်ကွက်လုံး အ
လွတ်ရကာ သိနေကြပြီဖြစ်သည် ။

တစ်ကြိမ်တော့ ကျွန်တော်တို့ ရပ်ကွက်က မြို့နယ်မှ ကျင်းပသော ဥ
က္ကဋ္ဌ ဖလားဒိုင်းအတွက် ဘောလုံးဝင်ကန်ရမည်။ အသင်းရန်ပုံငွေအတွ
က် ရပ်ကွက်အတွင်းတွင် ရှိသော လုပ်ငန်းရှင်များအား အလှူငွေ ကော
က်ခံသည် ။ ဖိတ်စာဖြင့် ဖိတ်ကာ ရုံးတွင် အောင်နိုင်ရေးအသင်း ဖွဲ့ကြခြ
င်းလည်း ဖြစ်၏။ အလှူငွေများ ကောက်ခံပြီး ဘောလုံးသမားများ အတွ
က် အင်္ကျီ၊ ဘောင်းဘီ၊ ဖိနပ်ဝယ်ရန် တိုင်ပင်ပြီး အစည်းအဝေးသိမ်းရန်
အတွက် ဦးငုံးမင်းက စကားနောက်ဆုံး ပြောရသည် ။ ဦးငုံးမင်းက မတ်
တတ်ရပ်ကာ လုပ်ငန်းရှင်များ နှင့် ဘောလုံးသမားများကို ကြည့်၍ ခဏ
စဉ်းစားသည် ။

ကျွန်တော် ရယ်ချင်သဖြင့် ခေါင်းငုံ့ထားလိုက်သည် ။ ဘောလုံးနှင့်
လိုက်ဖက်သောဇာတ် ၅၅၀ နိပါတ်တော်ထဲမှာ ရှာနေလား မသိဘူးဟု
တွေးမိသောကြောင့် ဖြစ်၏။ သို့သော်...

"ကျွန်တော်တို့ မြတ်စွာဘုရား ငုံးမင်းဘဝတုန်းက..."

ကျွန်တော် မျက်လုံး ပြူးသွားသည် ။ ကျန်လူကြီးများကလည်း မျက်နှာပျက်ကုန်ကြသည် ။ ဘောလုံးနှင့် ငုံးမင်း..။ အဲဒီမှာ မနေနိုင်တော့တဲ့ လူကြီးတစ်ယောက်က 'ဟေ့လူ ဘာဆိုလို့ လဲဗျ'ဟု ဝင်တားပါသေးသည် ။ သို့သော် မရတော့။

"ဘုရားအလောင်း ငုံးမင်းဟာ တောမီးကြီးကို သစ္စာပြုတယ်။ အဲဒီသစ္စာတွေကြောင့် တောမီးကြီးဟာ ဘုရားအလောင်းကို ရှောင်ပြီး လောင်ခဲ့ဖူးတယ်။ အဲဒီတော့ ကျွန်တော်တို့ ဘောလုံးအသင်းလည်း ဘောလုံးကစားတဲ့ အခါမှာ သစ္စာရှိရမယ်။ ကိုယ်နဲ့ ကန်ရမယ့် တစ်ဖက်အသင်းအပေါ်မှာ သစ္စာအပြည့်နဲ့ ကစားရမယ်"

"ဟာ.. ဟေ့လူ၊ တော်ပါတော့ဗျာ၊ ဘောလုံးနဲ့ ခင်ဗျားဇာတ်လမ်းနဲ့ ဘာဆိုလို့ လဲ"

သည်းမခံနိုင်သော လူကြီးတစ်ယောက်က ထ၍ ပြောသော်လည်း ကျွန်တော်တို့ ဦးငုံးမင်းက အပြုံးမပျက်ဘဲ ပြန်ပြောခဲ့သည် ။

"ဆိုင်တာပေါ့ဗျာ အဲဒီလို သစ္စာအပြည့်နဲ့ ကစားရင် ငုံးမင်းလို တောမီး မလောင်ဘဲ ကွင်းသွားသလို ကျွန်တော်တို့ ရပ်ကွက်က လူငယ်တွေရဲ့ ခြေထောက်ထဲက ဘောလုံးကို တခြားဘက်က မလုနိုင်ဘဲ ကွင်းသွားကြမှာ ပေါ့"။ ။

သဘင်အနုပညာ ဂျာနယ် ၄၈

